

O nouă dimensiune: DRAGOSTEA

Străbați țara în lung și în lat și pretutindeni te întâmpină, surzind în lumina generoasă, frumusețea cimpului, a livezilor, a satelor, lucrute de miinile dumneavoastră, îngrijite de miinile dumneavoastră, împodobite de miinile și bucuriile dumneavoastră, cinstiți gospodari ai pământului. E o incântare să vezi griile și porumburile, cireșii și merii, pișcișii și prunii, cu fructul încă înourat aliniindu-se ca la o paradă a soarelui și să te gindești, că într-o zi ele vor străluci imbiitoare pe masa ta, aducând din cimpuri și din livezi, aurul soarelui, purpura amurgurilor, verdele crud al ierbii și dulceața sentimentelor dumneavoastră. Zic asta pentru că în munca pământului în epoca noastră, la fel ca în toate muncile, s-a instăpinit o nouă dimensiune: dragostea. În înțelesul acestei dragoste, gospodarii pământului nu înțeleg numai sentimentul în sine, ci și o anume răspundere a lor față de munca pe care o îndeplinesc, idealul temeiniciei acestei munci care prin sine însăși atinge astăzi un nivel de calitate mai înalt decât oricând. Gospodarul zilelor noastre a părăsit plugul tras de cai, sapa și coasa cu piedică. Pe întinsul tarlalelor se avintă tractorul, semănătoarea și combina, prășitorul mecanic etc. și totuși... totuși mina omului nu poate lipsi cu desăvîrșire, mina omului este aceea care declanșează toate resorturile care înlocuiesc munca brută și care smulg timpului ceea ce miinile omului înarmate cu vechile unelte nu puteau smulge. Și totuși, cu toată automatizarea, cu toată perfecționarea uneltelor, lipsită de dragoste, de pasiune, de acel ideal al temeiniciei, de acel simț de răspundere, munca noastră devine o simplă îndatorire formală. În epoca noastră, când toate eforturile noastre sînt închinute prosperității patriei și a tuturor cetățenilor ei, nu se mai poate munci oricum, nu se mai poate munci formal, fără dragoste, fără idealul temeiniciei. Cunosc, dintre multele și harnicele sate ale patriei, unul pe ai cărui oameni nu-i pot uita, n-am să-i pot uita niciodată. Le-am cunoscut satul și împrejurimile și înainte vreme: un biet sat, colo în nordul Moldovei! Pământul se lucra după obiceiul din bătrîni. 900 kg de griu la hectar era tot ce putea visa mai îndrăzneț un gospodar. Dar oamenii aceștia au început treptat, treptat, să muncescă altfel. Cu mai multă pricepere și cu multă dragoste. Și acum? Nu mai vorbesc de temeinicie cu care s-a așezat o nouă vatră a satului, nu mai vorbesc despre seninătatea și despre frumusețea pe care o degajă noul sat, ci vreau să vorbesc despre cimpuri și livezi, despre goliștile de altădată și despre frumusețea viguroasă a lor astăzi. Oamenii au mutat dealuri și le-au pus la temeliiile satului nou, au ridicat spicele mai sus și le-au dăruit plinătatea dolefană a orașiei din

„Plugușor“, au transformat goliștile în iazuri: sar crapii către seară să muște din felia de aur a lunii, au întins livezi tinere pe costișe. Lucruri făcute cu pasiune și intemeinicie, „să țină o sută de ani“ — cum zice președintele. Așadar, în zilele noastre, muncă fără dragoste și fără idealul temeiniciei nu poate exista. Și, firește, nu poate exista nici fără acea arzătoare sete de și mai bine, și mai de temei, și mai frumos, și mai bogat! Această dragoste și acest ideal de temeinicie, împreună cu setea arzătoare de desăvîrșire, îi dau o frumusețe pe care veacurile de pînă la noi n-au cunoscut-o și pe care vremurile ce vor veni o vor cunoaște, atingînd culmi pe care astăzi abia îndrăznim să le visăm. Deci se cade să facem tot ce ne stă în putință să ne apropiem noi cît mai mult de aceste culmi. Sintem pricepuți și plini de talent. Sintem entuziaști și dornici s-o facem din toată inima!

DRAGOȘ VICOL

MEPOTII

LUI HORIA

Am petrecut cîteva zile la Ighiu, în raionul Alba Iulia. Niculiță Fe-neșer, președintele sfatului popular, ține să văd neapărat și cîteva case de gospodari din satul Bucerdea, să-mi dau seama cum trăiesc ei. E un om de vreo treizeci și cinci de ani. Din felul cum își vorbește am impresia că e intelectual, deși-i îmbrăcat țărănește. Aflu mai apoi, că nu m-am înșelat. În 1964 a absolvit liceul seral și vrea să se înscrie la cursurile fără frecvență de la Facultatea de agronomie din Cluj. Mă plimbă întîi pe ulița principală. De-o parte și de alta, case noi de cărămidă, din care unele încă neterminate. Satul e așezat pe firul unei văi, străjuită de dealuri, ale căror coaste sînt terasate și cultivate cu vii. Ne oprim în dreptul unei gospodării care mi se pare mai săracă decât altele. Porțile de fier sînt incuiate. Niculiță ciocănește ușor.

— Baciule Ionăș!

Nu-i răspunde nimeni și președintele bate mai tare. Se deschide o ușă și pe prispă apare un bărbat în vîrstă cu fața zimbitoare. E îmbrăcat ardeleneste, cu itari și cu pălărie de paie. Ne pofteste în casă, dar Niculiță îl roagă să ne conducă în „cramă“. Intrăm într-un beci larg, plin de butoaie. În tavanul boltit, strălucește un bec. Număr butoaietele: vreo zece la număr și, după cite se pare, toate sînt pline. Niculiță îmi povestește că Ion Mogoș al lui Gligor — acesta-i numele gospodarului, — e om strîngător și are, în pivniță, vin vechi...

Bătrînul suride. Dintr-un butoi, scoate un pinot gris — de nouă ani, de culoarea untdelemnului dublu rafinat. Din altul, riesling de trei ani, din altul — pinot, recolta '65, iar din al patrulea recolta '66. Apreciam pe cel dintîi nu fiindcă e cel mai vechi (gospodarul amintește în trecut că la nunta unui fecior s-a băut, în iarnă, vin de 16 ani), ci pentru că ni se pare mai bun. Gust din pahar și-l pun pe o masă, dar gospodarul insistă să-l deșert tot.

ȘERBAN NEDELICU

(Continuare în pag. 4-5)

Tinerete

ÎN SFERA DE CIRCULAȚIE A CĂRȚII

„Letopisețele nu sînt numai să le citească omul, să știe ce au fost în vremuri trecute, ci mai mult să fie de învățătură...“ Așa definea cronicarul Miron Costin, în urmă cu aproape 300 de ani, menirea letopisețelor. Generațiile care i-au urmat s-au convins că, într-adevăr, cartea nu este numai un mijloc de desfîndere, ci un ajutor, un îndrumar prețios în muncă și viață. De cite ori nu ni s-a întîmplat ca, după ce am terminat de citit o carte bună, eroii și faptele ei să ne însoțească multă vreme gîndul, să ne îndemne spre tot ce este nou și înaintat în viață. Acest sentiment îl încercăm și sătenii din Găiseanca, comună de pe meleagurile regiunii Galați. Celor 800 de familii de aici, biblioteca le pune la îndemînă aproape 5 000 volume din domenii diferite. Ce citesc oamenii și ce înriurire au cărțile asupra lor?

PREFERINȚE PENTRU CARTEA DE SPECIALITATE

Ion Mănculescu este localnic. În cei patru ani, de cînd lucrează ca bibliotecar, s-a străduit să trezească pasiunea pentru carte la cît mai mulți săteni. Anul trecut, biblioteca a avut peste 900 de cititori, iar în acest an i-au trecut pragul 500.

Brigadierul Marin Buricea, după ce ne-a vorbit despre sarcinile sporite din acest an ale brigăzii legumicole (s-a extins suprafața cultivată cu legume timpurii) ne-a arătat citeva cărți și broșuri din biblioteca mobilă care au fost citite de mai mulți legumicultori. E vorba de Cartea legumicultorului, Cultura legumelor timpurii, Cultura roșiilor timpurii și altele. Cînd l-am întrebat dacă în afară de cărțile de legumicultură mai citește și altceva ne-a spus că-i plac mult povestirile de război. Chiar acum citește romanul lui G. M. Vlădescu Moartea fratelui meu pe care i l-a recomandat bibliotecarul.

Problema creșterii și îngrijirii animalelor a stat în centrul preocupărilor bibliotecii comunale. Pe această temă, biblioteca a organizat, cu ajutorul inginerului zootehnic Constantin Tudose, un activ cititor și sprijinitor al muncii culturale, o consfătuire cu îngrijitorii și un concurs Cine știe ciștișă.

Dacă la brigada legumicolă și la cea zootehnică e vizibil interesul pentru cartea de specialitate, nu același lucru l-am remarcat și la cititorii din brigăzile de cîmp. Puțini sînt cei pe fișele cărora figurează și cartea agrotehnică. Printre aceștia îi putem aminti pe brigadierul Costică Grosu, de la brigada I, Vasile P. Dușu, Antohi Botașu, Oprea Bortaș, Vișan I. Drăgan. De altfel nici biblioteca n-a întreprins acțiuni pentru popularizarea acestor cărți și broșuri, pentru antrenarea cooperativelor la lecturarea lor.

UN „ȚINĂR” CITITOR

Ștefan Bușcă din Găiseanca, în ciuda vârstei înaintate de 72 de ani, este un „ținăr” cititor al bibliotecii. „Într-una din zile — ne povestește bibliotecarul — m-am trezit pentru înția oară cu Ștefan Bușcă. M-a întrebat de cartea lui Mihail Sadoveanu, Ștefan cel Mare.

— Dar de ce tocmai cartea asta, moșule?

— Dumitru a lui Raicu mi-o povestit lucruri tare frumoase despre Ștefan cel Mare. O zis că din ea le-o aflat.

I-am dat cartea și după ce a terminat-o de citit a venit și m-a rugat să-i mai dau ceva tot de Sade-

veanu. Și i-am dat să citească Venea o moară pe Siret. După aceea a luat Neamul Șoimăreștilor, Baltagul, iar recent i-am împrumutat Ciocoi vechi și noi de Nicolae Filimon. După volumul lecturii, pe Ștefan Bușcă nu-l mai putem socoti „ținăr” cititor. El poate constitui un exemplu și pentru unii tineri care împrumută cărți și le țin cite 5—6 luni, timp în care noi am putea satisface și cerințele altor cititori“.

Uitindu-ne în fișele lui Nelu Crăciun, Elenei Sterian, Gheorghe Ionescu ne-am întrebat cît timp le trebuie acestor tineri să citească o carte, dacă de la începutul anului n-au înapoiat încă volumele împrumutate?

„CÎND VREI, ÎȚI FACI TIMP ȘI PENTRU CITIT”

Discutînd cu Sterian Iordan, președintele cooperativei agricole, despre cărți și despre înriurirea pe care o au asupra oamenilor, el mi-a relatat: „Influența cărții cred că se reflectă cel mai bine în felul de a muncii al oamenilor. A crescut mult răspunderea lor pentru lucrările care le fac. S-au convins că făcînd lucrări de bună calitate, obții și rezultate mai bune.

Sînt cooperativii care citesc foarte mult. Și ei sînt bine cunoscuți pentru că, pe lângă faptul că sînt buni muncitori, iau cuvîntul în adunările noastre generale și fac propuneri interesante privind dezvoltarea avutului nostru obștesc. Să vă dau doar un exemplu. La o adunare generală, Elena Boboc, de la grădina de legume, a propus să introducem și noi aerisirea mecanică a răsadurilor, așa cum a citit ea că se face în unele părți“.

Elena Boboc e o femeie de 41 de ani. A crescut patru copii. Doi dintre ei și-au luat deja zborul din casa părintească. A mai rămas cu doi băieți, care sînt elevi la școală.

— Vă rămîne timp și pentru citit?

— Cînd vrei îți faci timp și pentru citit, ne-a răspuns ea.

Elena Boboc ne-a mărturisit că dragostea pentru cărți a căpătat-o din copilărie, de la tatăl ei căruia îi plăcea tare mult să citească. Pe atunci, în comună nu existau cărți. Făcea rost de la învățător. De la el, Elena a citit despre Tudor Vladimirescu, poeziile lui Petofi și Istoria antică.

Elena Boboc a citit din operele lui Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Creangă, Coșbuc și multe cărți din literatura universală.

— Și acum ce carte citiți?

— Am început romanul Morții rămin tineri pe care mi l-a adus un nepot de al meu de la Brăila. Știe că-mi place să citesc și de cite ori trece pe la mine îmi aduce cite o carte.

La grădina alături de Elena Boboc, lucra tînăra Anica Badiu. Cînd am întrebat-o ce citește, a recunoscut că de cînd a terminat școala n-a mai citit nici o carte. „M-am măritat, apoi au venit cei patru copii și n-am mai avut timp pentru citit“.

La toamnă unul din băieții ei va începe școala. Anica își dorește din suflet ca băiatul ei să învețe bine. Dar pentru asta trebuie și ea să-l ajute. Și cum îl va ajuta dacă nu citește? Cînd m-am despărțit de ea i-am adus aminte de răspunsul ce mi l-a dat Elena Boboc. „Cînd vrei, îți găsești timp și pentru citit“. Esențialul e, deci, să vrei.

M. CHIRCULESCU

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT face cunoscut cetățenilor că asigură facultativ vitele cornute mari, cabalinele, porcinele și ovinele, acordînd despăgubiri în cazurile de:

- pieire în urma bolilor, epizootiilor și accidentelor;
- sacrificare pe baza dispozițiilor organelor competente;
- scoatere din gospodărie — în baza ordinului organelor veterinare — a animalelor bolnave de unele boli infecțioase.

Pentru informații suplimentare și încheierea de asigurări, adresați-vă agenților de asigurare, responsabililor cu munca A.D.A.S. sau direct inspectoratelor A.D.A.S.

Correspondenții despre Concursul al VIII-lea

Cînta veselă, cîmpia...

De curînd s-a desfășurat într-un cadru sărbătoreț faza raională a celui de al VIII-lea Concurs între formațiile artistice de amatori din partea sudică a raionului Drăgănești-Olt. Gazda, de data aceasta, satul Bușca din comuna Mihăiești de Sus, foarte atentă și ospitalieră, a primit pe participanți cu flori și vioașie. S-au perindat pe scenă formații artistice din multe sate: fluierașii și dansatorii de la Călmățui, cunoscuta brigadă de la Balta Sărată, grupul vocal al Băcăleștenilor, corul mixt de la Crîngeni, care împlineste 25 de ani de existență și alte numeroase

grupuri de artiști amatori din Călnestii, Radomirești și Mihăiești.

Costumația artiștilor de la șes este străgătoare prin varietatea și diversitatea culorilor, care în ansamblu alcătuiesc un tot armonios. Iii felurite și fote cu desene și figuri meșteșugite, cu țesături de flori imbinat măiestrit, alternează cu costume de la munte sesite la cîmpie. Au fost prezentate și renumitele marame cu bogate alesături și ajururi de mătase, avînd modele uimitoare, grațioase. Ele au fost lucrate în nopți de veghe de fetele de măritat, pentru „dat” la nași, la socrii...

O plăcută surpriză pentru spectatori și membrii formațiilor artistice a constituit o interesantă expoziție organizată în localul noului cămin cultural al satului Bușca, cu obiecte lucrate artistic în satele din împrejurimi. Păcat că numărul exponatelor a fost cam redus.

GH. OANCEA

Surprize îmbucurătoare

Peste 400 de artiști amatori, cuprinși în 20 de formații artistice, din comunele Mintiul-Gherlei, Fizeș, Țaga, Juc, Lăvada, Sic, Sinmartin, Suotard, Sintioana, Aluniș, Chiochiș și Diviciori s-au întîlnit în sala Casei raionale de cultură din orașul Gherla, în cadrul fazei raionale a celui de al VIII-lea Concurs.

Echipele de dansuri din Diviciorii Mici, Săcălaia, Nima și Aluniș au prezentat dansurile locale foarte frumoase care au oucerit publicul spectator.

De menționat este faptul că formația de dansuri din Diviciorii Mici — sat cu 80 de case — s-a prezentat la concurs pe scena raională pentru prima dată, obținînd rezultatele cele mai frumoase și aplauzele cele mai îndelungate.

Tarafele și soliștii instrumentiști din comunele Sinmartin și Sintioana au prezentat, de asemenea, cîntece locale deosebit de frumoase.

R. L

L. S.

Piese într-un act O călătorie înteruptă...

de ALEXANDRU ADRIAN

În colecția de teatru editată de Casa Centrală a Creației Populare întîlnim o serie de piese bune care pot îmbogăți repertoriul formațiilor de teatru al amatorilor. Dintre cele mai recente lucrări amintim Colocviu sentimental de Lucia Demetrius, Pe drumul fără de întoarcere al iubirii de Mihail Davidoglu, Alabastru deschis de Dan Tărciș, Vîntul de Valentin Munteanu și O călătorie întreruptă... de Alexandru Adrian.

O călătorie întreruptă de Alexandru Adrian aduce pe scenă un episod din lupta comunistilor în anii grei ai ilegalității. Acțiunea se petrece în august 1944, cu puțină vreme înaintea insurecției armate organizată de partid. Piesa deși are un subiect simplu cu numai patru personaje (dintre care două episodice), împlinirile se înlanțuie într-o intensitate dramatică, relevînd din ce în ce mai pregnant figura luminoasă, tăria, optimismul, curajul, puterea de sacrificiu, calmul, încrederea în oameni a eroului principal, un comunist crescut și educat de partid al cărui membru devotat este.

Cele două personaje principale ale piesei, El și Ea se întîlnesc întîmplător într-un vagon al unui tren german care transportă oameni în faimoasele lagăre fasciste. El, comunistul, are o misiune importantă încredințată de partid: să salveze viața oamenilor. Pentru a putea duce la bun sfîrșit această sarcină a fost ascuns de un ceferist într-unul din vagoanele aproape goale, cu resturi

de încărcături de la un alt transport. Aici eroul principal este pus în fața unei noi sarcini, izvorită din conștiința lui de om, de comunist, aceea de a recupera, de a salva un om pe care o societate strîmbă, inumană l-a distrus moralicește. Ea, celălalt personaj, e ascunsă în vagon de către soldatul german Otto, paznicul trenului. În fața ei se pune problema să moară sau să suporte înjosirea la care soldatul neamț ar fi silit-o.

Întîlnirea între El și Ea, lupta pe care o va duce comunistul pentru salvarea El constituie elementul esențial al piesei. El va utiliza toate rezervele pentru a-i trezi demnitatea, pentru a o reda unei vieți care merită a fi trăită. Scena dintre cele două personaje principale nu este un simplu dialog ci o adevărată luptă de idei în care El reușește să-i redea încrederea în viață. Ea devenind ajutorul lui în acțiunea încredințată de partid.

Piesa O călătorie întreruptă este însoțită de valoroase indicații de regie semnate de regizorul Ion Cojar, indicații ce vor fi de un real folos instructorilor și formațiilor de teatru care vor pune piesa în scenă.

Efectul stimu- lativ al retribuției suplimentare

Experiența a dovedit că orice măsură menită să îmbine în mod armonios interesele obștești cu cele personale capătă aprobarea unanimă, stimulează inițiativa creatoare. O să mă folosesc de acest prilej pentru a ilustra, prin câteva exemple, ce a însemnat în cooperativa noastră aplicarea sistemului de retribuție suplimentară.

Eficacitatea unei astfel de măsuri este determinată în primul rând de o judicioasă planificare a producțiilor medii. În sectorul vegetal aceasta înseamnă să fii seama de o planificare diferențiată în funcție de fertilitatea terenului respectiv, ținerea unei evidențe stricte a lucrărilor executate, a zilelor consumate și a producțiilor realizate pe brigadă, echipă și chiar pe membru cooperativ.

Firește, nu putem afirma că s-au luat toate măsurile, că totul a decurs în mod ireproșabil. Ca în orice cooperativă agricolă de producție, condițiile specifice impun adesea revizuirii și corectării. Sîntem abia în cel de al doilea an de experimentare a sistemului, dar rezultatele din anul trecut sînt edificatoare. La porumb-boabe sporul de producție a fost de peste 2500 kg la hectar, iar la sfecla de zahăr 7049 kg adică în total, mai mult de 30 de vagoane rădăcini de sfeclă. În sectorul legumicol aplicarea retribuției suplimentare a dus la obținerea unui venit mediu de 18000 lei la hectar, cel mai mare venit pe raion. Producția de lapte a crescut de asemenea cu aproape 300 litri pe fiecare vacă. În urma acestor rezultate, membrii cooperativii care muncesc în sectorul vegetal au realizat un câștig suplimentar de 360226 lei. Sume însemnate au fost distribuite în sectorul zootehnic. Acesta este, ca să zicem așa, aspectul economic imediat. Cine muncește bine câștigă. Îngrijitorii Gheorghe Jurcă și Susana Bartesch au câștigat peste ceea ce li se cuvenea la ziua muncă 4806 și respectiv 4369 lei.

În încheiere aș dori să mă refer la alt aspect al problemei care după mine este de importanță capitală și anume, efectul stimulativ produs în rîndul membrilor cooperativii. Acest efect s-a putut observa încă de la începutul acestui an. Între cele două brigăzi de cîmp, pe de-o parte și brigada legumicolă pe de altă parte, s-a creat o adevărată emulație în transportul îngrășămintelor naturale. Un mare număr de cooperativii au propus să se împartă culturile pe norme individuale: „Să reîntre în drepturi priceperea și hărnicia”

Ing. VLADIMIR MOLDOVAN
din cooperativa agricolă Cristian,
raionul Sibiu

Concurs de verificare a cunoștințelor agricole

„CINE ȘTIE ĂGRICULTURĂ CÎȘTIGĂ”

Luna martie a acestui an a dat, cum se știe, în toate cooperativele agricole din țară, o nouă promoție de absolvenți ai cursurilor învățămîntului de trei ani, alături de prima serie de absolvenți ai cercului de aprofundare a cunoștințelor cu durata de un an. Rîndurile cooperativilor pregătiți temeinic au crescut. Certificatul de absolvire obligă firește la producții sporite. Examinatorii care dau note sînt de aci înainte rezultatele în muncă, practica pe ogor și la ferme.

Paralel cu aceasta, absolvenților li s-a mai oferit încă un prilej de verificare a cunoștințelor dobîndite peste iarnă. Este vorba de concursul „Cine știe agricultură cîștigă”, organizat în aproape toate raioanele din țară.

La RĂDAUȚI, faza pe cercuri (cultura plantelor și creșterea animalelor) a reunit în ziua de 7 mai a.c. 120 de concurenți.

Dintre aceștia, 38 s-au clasat pe locul întii, participînd, o săptămîină mai tîrziu, la faza intercomunala. Aici, emoțiile au crescut. Se pune problema ca fiecare concurent să-și reprezinte cît mai bine nu numai cercul de învățămînt, dar și unitatea. Lectorii, cu toate că nu participau direct la concurs, împărtășeau emoțiile concurenților, întrecerea urmînd să le arate lor înșile în ce măsură i-au pregătit pe cursanți.

Trebuie spus că, mulțumită colaborării consiliului agricol și uniunii raionale cu comitetul pentru cultură și artă, căminele gazdă au luat toate măsurile pentru buna desfășurare a fazei

intercomunale. Saff curate, împodobite, programe artistice pentru concurenți și pentru numeroșii spectatori, au asigurat un cadru plăcut, sărbătorec.

Parte din întrebările puse s-au referit la înflorirea agriculturii noastre în lumina sarcinilor trasate de partid, ca de pildă:

Ce prevăd Directivele Congresului al IX-lea al P.C.R. în problema dezvoltării zootehniei?

Care va fi producția globală și la unitatea de suprafață în perioada 1966—1970?

Cunoștințele privind aplicarea agrotehnicii la condițiile concrete de climă și de sol ale raionului Rădăuți s-au reflectat în răspunsuri cerute de întrebări ca:

Ce cantități de îngrășăminte chimice administrăm diferitelor culturi?

Care este densitatea optimă pentru principalele plante de cultură?

Care sînt cerințele culturii cartofului?

Care sînt bolile de nutriție și de creștere la animale?

La cele cinci centre de concurs ale fazei intercomunale, cîntea de a ocupa locul întii a revenit următorilor cooperativii agricoli: G. Prelipeanu (Horodnicul de Jos), F. Diaconescu (Calafindești), I. N. Bălan (Frătăuții Noi), A. Ududec (Iacobești), de la cercul cultura plantelor — și F. Popescu (Horodnicul de Jos), V. Lavric (Calafindești), S. Ciobotaru (Baineș), D. Coniac (Bilca) și E. Prombst (Milișăuți), de la cercul creșterea animalelor.

Înginerul Liviu Livescu de la consiliul agricol raional aprecia concursul drept „un epilog plin de învățăminte al cursurilor din timpul iernii. Concluzii utile, spunea ing. Livescu, se pot trage încă înainte de faza raională (10 iunie a.c.). S-a văzut bunăoară că cele mai bune răspunsuri le-au dat reprezentanții unităților care și-au organizat cursurile temeinic. Nu întîmplător, C. A. P. Horodnicul de Jos și C. A. P. Calafindești au ocupat locul întii atît la cultura plantelor cît și la creșterea animalelor. În aceste unități, care vor avea deci în finală cite doi reprezentanți, partea teoretică a cursurilor a fost dublată de lucrări practice efectuate pe loturile demonstrative și experimentale, la ferme, la brigăzile de tractoare și la depozitele de îngrășăminte chimice. Lectorii au folosit pe scară largă mostre din producția cooperativelor respective, proiecții de diafilme și documentare agricole”.

S-a verificat, așadar, încă o dată adevărul simplu că știe cel ce învață! Cîștigul este de partea lui. Și nu încapă îndoială că la capitolul „frunțaș” din dările de seamă de la sfîrșitul anului agricol vor figura și numele premiaților de astăzi.

NICOLAE CULCEA

Roșii timpurii pe spațier la cooperativa agricolă din Bucov, regiunea Ploiești. Aspect din timpul lucrărilor de întreținere.

Vinovații să fie trași la răspundere

Cu patru ani în urmă, membrii cooperativei agricole de producție din Ascileul Mic, raionul Gherla, au avut o mare bucurie cînd în sat s-a aprins pentru prima dată becul electric. Conducerea cooperativei agricole a luat măsuri și pentru introducerea curentului electric în grajduri, magazii, ateliere etc. Această lucrare, executată de o întreprindere regională autorizată, a fost recepționată și consemnată într-un proces verbal ca lucrare de bună calitate.

Pentru executarea respectivei instalații electrice, s-au investit zeci de mii de lei. În momentul de față, această lucrare nu mai corespunde din punct de vedere tehnic. Organele raionale P.C.I. au aplicat sancțiuni bănești și au dispus să fie întrerupt curentul electric de la obiectivele cooperativei agricole (grajduri, magazii etc) pînă la executarea unei noi instalații. În acest scop, conducerea cooperativei agricole s-a a-

dresat Sectorului de electricitate Gherla, care, la rîndul său, a cerut cooperativei să depună nota de comandă pentru efectuarea lucrării.

Acum se pune întrebarea: cine se face vinovat de executarea unei lucrări superficiale? De ce trebuie să investească cooperativa agricolă din nou zeci de mii de lei după o perioadă atît de scurtă de la introducerea curentului electric? Este necesar ca organele în drept să constate cine este vinovatul și să ia măsuri pentru sancționarea celor răspunzători.

În satul Ascileul Mic, mai sînt și țărani cooperativii ca Pintea Ioan, Matei Ștefan și alții, care bat zilnic la porțile Sectorului de electricitate Gherla pentru a li se instala lumină electrică în locuințe. Ei sînt amînați de pe o zi pe alta fără să se cunoască motivul. Asemenea deficiențe există și în alte sate din raionul Gherla și considerăm că este necesar să fie înlăturate cît mai grabnic.

LEON SOREANU
Consiliul agricol raional
Gherla

DIN SATE ADUNATE

Legumele timpurii aduc cooperativelor agricole venituri însemnate. De acest lucru s-au convins și membrii G.A.P. din Strimbeni, raionul Costești. Solarul amenajat anul trecut pe o suprafață de un hectar și care i-a costat 180000 lei, le-a adus un venit de 204000 lei. Iată de ce consiliul de conducere a hotărît anul acesta să mărească suprafața de solarii cu încă 3 hectare.

Se pare că s-au orientat bine.

raionul Slatina, lucrurile stau altminteri. De cîțiva ani stă nefolosit un set metalic de 6 țoli care a costat nu mai puțin de 27000 lei. Țevile, acum ruginite, erau destinate construirii unui bazin (siloz pentru depozitarea și conservarea fructelor, cooperativa avînd 50 hectare livezi). Conducerea cooperativei nu are de gînd însă să construiască bazinul pentru simplul motiv că nu are nevoie de el, producția de fructe fiind mică față de capacitatea proiectată.

Investiții și „Investiții”.

Că pentru creșterea animalelor este nevoie de o bază furajeră corespunzătoare e un adevăr pe care nimeni nu-l poate pune la îndoială. Se găsesc însă și din acela care deși cunosc acest adevăr nu întreprind nimic pentru asigurarea furajelor. La cooperativa agricolă din Piatra-sat, raionul Slatina, producția de furaje realizată anul trecut a fost cu totul nesatisfăcătoare. Ca urmare animalele rabdă de foame.

Vor zice unii că se întîmplă și așa cite o dată. Dar la Piatra-sat lucrurile nu sînt prea bune. Suprafața destinată pentru plante de nutreț e departe de a putea satisface necesarul. Oare din experiența anului trecut n-a învățat nimeni și nimic?

Păcat că cele oare au avut de suferit sînt... necumîntătoare.

Se știe că investițiile se fac cu un scop precis. Iată însă că la cooperativa agricolă din Margineni,

MARIA TĂNASE

Fără nici un fel de indoială că cele mai spectaculoase tradiții artistice prețuite astăzi în România se leagă de folclor, de cîntecul, de jocul și de arta noastră populară. Multă vreme acest folclor a circulat numai în limitele satului și a rămas timp îndelungat necunoscut păturilor orășenești.

În anii de după Eliberare, folclorul, cîntecul popular, jocurile noastre, costumul românesc, arta noastră populară au pornit într-un iureș năvalnic, din cele mai îndepărtate colțuri ale țării pentru a se arăta în toată măreția și splendoarea lor. Se înregistrează astăzi, pe tot cuprinsul țării, o circulație nemăsurată pînă în zilele noastre. O circulație care a însemnat în ochii creatorilor și purtătorilor peste veacuri a acestui folclor, un semn de prețuire pe care nici nu-l visaseră în trecut și numai acest simplu fapt al prețuirii de către marele public, a însemnat un stimul, care n-a întârziat să-și arate roadele. Țara întregă reintra în posesia unei bogății, care zăcuse uitată în inima și ritmurile bătrînilor, în lăzile babelor și nu numai în posesia disoretă și neștiută decît de ei, dar și în folosința și bucuria tuturor.

Între frumusețile împletite în singurătățile marilor suferințe singurul document străvechi rămîne cîntecul popular, care cuprinde într-însul toate durerile și puținele bucurii, toate frumusețile și tot sufletul poporului.

În galeria marilor interpreți ai acestui cîntec popular, Maria Tănase se va ridica pe cea mai înaltă culme.

Născută în București, pe o străduță ce purta numele Livada cu Duzi, în anul 1913, se va stinge din viață într-o zi din pragul verii anului 1963. Ea s-a dus acum aproape patru ani dintre noi, dar cîntecele ei au rămas.

Atunci cînd încă ea nu era decît la

începutul carierei ei strălucitoare, unul din marii dirijori ai lumii contemporane, Ionel Perlea apreciindu-i talentul spunea: „Maria Tănase deschide epoca adevăratei interpretări a cîntecului nostru popular, evidențiindu-i autenticitatea și reliefindu-i cu vigoare înțelesul profund al versurilor“. Și în adevăr Maria, valorificînd versul din cîntecul popular va deveni în curînd poetul cuvîntului cîntat.

Personalitate complexă, de o mare originalitate, intrupînd un talent cu multiple posibilități ea va juca și va cînta, în cariera sa artistică, pe scenele teatrelor de revistă, a teatrelor de comedie muzicală, de operetă și chiar de dramă. Pînă la urmă se dovedește neegalată și neegalabilă prin unicitatea forței interpretative, prin tulburătorul ei instinct muzical, prin timbrul ei grav și natural în același timp, prin finețea ei înnăscută, în redarea cîntecului popular.

A fost prețuită de Constantin Brăiloiu, pe atunci director al Institutului de Folclor, de compozitorul Teodor Rogalski, mai apoi de George Enescu, care întrezărea într-însa „stejarul care va întrezări pînă la urmă toate buruienile“.

Spuneam mai înainte că ea a fost prin excelență poetul cuvîntului cîntat. Și așa era. Tudor Arghezi avea să definească cu mare exactitate acest lucru atunci cînd scria despre dînsa: „Ea știa să calce cuvîntul și silaba, să arunce zbenghiul accentului unui vers în punctul unde cade și pasul ideii și să dă fără greș, — întodeauna — ghirlanda în relief a unui cîntec de opincă“.

Da! Maria Tănase spunea cuvintele acestor cîntece populare, cu toată culoarea, cu toată pasiunea, cu toată durerea și tînguirea de care erau în-

cărcate. Glasul ei nefiind format și nici deformat de nici o școală era pur și simplu un glas omenesc, țărănesc, românesc, cu calitățile lui înnăscute de sănătate și de prospețime.

Maria Tănase n-a fost însă numai cea mai mare, cea mai strălucită interpretă a cîntecului popular românesc. Nu! Ea a cules aceste cîntece, călcînd țara în lung și-n lat, de-a dreptul de la izvorul lor. Cuteerînd satele asculta lăutari bătrîni, țărani și țărance, alegînd cu admirabilul ei instinct muzical cele mai autentice și curate creații populare. Și, așa, repertoriul Mariei Tănase cuprindea cîntece de pe toate meleagurile pămîntului românesc. Unul din marii sociologi români, Dimitrie Gusti, spunea — pe bună dreptate — cu mulți ani în urmă că „dacă ar trebui să se scrie o monografie privind folclorul muzical, va trebui să o centrăm pe culegerile și interpretarea Mariei Tănase“.

Amintiți-vă acum de o doină — bijuterie îndelung și meșteșugit șlefuită, de-a lungul veacurilor, de o rară perfecție artistică: „Doina de la Dolj“. Cîntecul e redat de interpretă, într-un chip extrem de simplu, dar cu atît mai mult strălucește frumusețea lui...

Ciobanul trăiește singuratic cu mioarele lui în pustii codrului, pe crestele munților... Glasul Mariei capătă prin farmec, în bucata „Ca din tulnic“, timbru de instrument popular, iar cuvintele exprimă toată durerea ciobanului, căruia i s-au furat oile.

Maria Tănase a cîntat cîntece de leagăn, de jale, de nuntă și de cătanie. Cîntecul „Iese muma mireșii“ pune față-n față dragostea mamei pentru fata care-i pleacă din casă și situația pe care o va avea mireasa în casa soacrei.

„Dar la soacră-ta îi fi
Ca văturai după ușă
Ca mătura după ușă
Ca văturai în cenușă...“

Cîntecul de cătanie vorbește despre jalea mamelor care-și pregătesc feciorii ce urmează să plece în armată. Mama îi spală hainele nu numai cu apă, dar și cu lacrimile ei.

Dar cîntecele noastre populare au ritmurile, desenele și culoarea melodică proprie. Maria Tănase gherește aceste ritmuri, cu simțul ei deosebit, într-o modalitate unică. Cine nu i-a ascultat cîntecul „Butelcuța mea“? Il ascuți și ești transportat în atmosfera de chef și petrecere.

Și pentru a încheia această însemnare mai amintim de cîntecul „Cine iubește și lasă“, în care glasul ei vibrează cald, pătrunzător:

„Cine iubește și lasă
Dumnezeu să-i dea pedeapsă
Tîrîșul șarpei
Și pasul gîndacului,
Vijiitul vîntului,
Pulberea pămîntului...“

Cuvintele din cîntec, rostite de glasul Mariei, încarcă blestemul de o pondere dramatică de înaltă tensiune.

Maria Tănase nu mai este printre noi, dar cîntecele ei continuă să ne aducă aminte de dînsa, ducînd peste fruntariile țării mesajul de prietenie al poporului român.

Trăirea ei excepțională, forța ei interpretativă, originalitatea ei neegalată, au făcut dintr-însa interpreta ideală a folclorului muzical românesc.

CONSTANTIN PRISNEA

NU EXISTĂ MUNCA ÎNJOSITOARE

Toate profesiile cinstite sînt frumoase și merită în mod egal prețuirea noastră. Dar, în unele cazuri, vechile prejudecăți despre câteva profesii n-au fost smulse cu desăvîrșire din conștiință. Am văzut oameni care, la repartizarea muncilor în cooperativele agricole de producție, se fereau de o muncă sau de alta. Ei spun cam așa:

— Dați-mă la grădină, sau la vița de vie, dar nu la sectorul zootehnic unde trebuie să rînesc bălegarul. Repartizați-mă la brigada de cîmp, sau la echipa de zidari, numai să nu stau la padocurile de porci. Acolo-i miros urît, acolo-i murdărie multă și nu mai scoți duhoarea din piele nici cu o vadră de odiclon.

Am cunoscut în comuna Valea Dacilor, raionul Medgidia, doi tineri țărani cooperatori care lucrează și azi, de mulți ani, la sectorul porcîn. Toamna le revine, numai bani, bașca produsele în natură, în jur de douăzeci de mii de lei. Și-au cumpărat motocicletele. Duminica se îmbracă frumos, încît crezi că-s directori. N-ar schimba munca, pentru nimic în lume, deși am aflat că la început suferiseră și ei de aceeași prejudecată. Fetele nu vroiau să danseze cu ei în serile de dans la cîmin. Abia cînd și-au cumpărat motocicletele, cînd și-au construit case noi, cînd și-au cumpărat tranzistori și televizoare, fetele au deschis ochii, privindu-i ca pe niște tineri care întirzie cu peșitul. Hărnicia lor devenise proverbială, oglindită frumos în felul cum se îmbrăcau, în bunăstarea exemplificată nemijlocit în motocicletele, în mobila rînduită în casă, în bucuria de a munci cu sirguință chiar și într-un sector privit de alții cu un dispreț nejustificat. Ei au obiceiul a spune cu o simplitate de gînditori profunzi și înțelepți:

— E frumoasă grădina cu zarzavaturi, vița de vie este grozavă, livada cu pomi este plină de farmec, dar un prinț alcătuit numai din castraveți, din struguri și din vișine, nu face două parale dacă nu așezi pe masă un cotlet de porc, un mușchi de vacă, un piept de pasăre, o bucată de brînză și de unt, o strachină cu lapte și niște jumări de ouă. Însă vedeți, toate astea le dă sectorul zootehnic. Ca să le dobîndești, trebuie să țeseli vitele și să rînești bălegarul. Numai un orb poate afirma că munca noastră ar fi înjositoare. Drept să spun, în cele câteva zile cît am petrecut în preajma lor, nasul meu nu s-a simțit de fel dezonorat și nici nu s-a strîmbat cu dispreț în vecinătatea acestor tineri atît de cuceritori însufleșiți de noblețea și pasiunea muncii lor. De cîte ori mîninc eu fruct dintr-un cotlet, gîndul meu se îndreaptă spre ei cu mulțămîntă adîncă. Și acum le spun după datină: mulțam frumos!

Școala vieții

Pe valea Prahovei

La

Pămîntu-a
Peste adin
Tutunu-n
Porumbul

Unealta p
Un plug?
De cite un
Motorul r

Fetele-n
Feciorii c
Dar nici c
Le-ntorc c

Cu ea, cu
Cu-al pîn
Răsuflă c
Semănatu

De-atita r
Rid macii
Adie-o bo
Din clopo

Plin griul
Secara-i c
E plină ho
De presu

Și mazăre
Lucerna c
Sint toate
De sevă 1

Șilav se ț
Pe-aceste
Un cîrd j
Ușor se c

Plutește 1
O stîncă
Încărcatu
Tîrîși pe

Dar dintr
Cît e pîn
Dintr-o z
Se-naltă-

Și cîntă.
Și urcă s
Pînă la r
Și parcă-

Dar din
Din sclip
In jos, s
Un strop

Din care
De mie
Și urmă
Și inima

Prin foi
Tarlaua-
Cu dege
Ușor il

A holde
O taie-u
Și iar u
Și-o clă

Ce drag
Săgeata
Frumoa
Voi, alb

Apoi, ia
Nu tun
Dar cur
Să lași

Și-avan
Din mî
Un cui
Neîndel

Care at
Și cobo
Că te s
Al uml

— Beji
și se bec
și te cî
Gazdo

De pe o
din Albo
și usturo
mei, cî
pentru g
dintele s

se întoa
cu urări
voi turti
testează

vreo 10
șapte și
unele
și o pur

feliolare
nouă, c
Întrebar
cei mo

rașilă

o coajă veche,
nat.
s-a-mbrăcat,
din ureche.
ucărie:
ă de metal!
-un cal,
e le-nvie.
e joc avide,
e fac
nu tac,
ari și dulci poșide.
ienei gide
ic de ajutor,
urma lor,
ă ride.
bată văzul,
e mici de vin.
sună lin,
ovăzul.
are crăci,
— ca o rază,
șnic trează,
pălăci.
urgătoare,
bumbi pufoși,
acum la Moși,
de floare.
vieții duk,
ri de mătase.
păsări grase
văzduh.
o navă,
e Corynt:
ori în slavă,
și cu argint.
drept din lanul
e-nalt,
dintr-un salt,
ciocirlanul —
și suie
blasul lui,
mânii
și parcă nu e.
drag senin,
-i monede,
e, se repede
lgăre divin,
dulci de soare,
făur cad.
ochii scad
nsă, moare.
e mărunte știri,
că, lin, veșmintul.
subțiri,
te vântul.
ată față
de rîndunici.
r — fir de-arnici
poi măreață!
nt, de nu am graț,
— frîntă floare,
mîmîntoare,
ete de mai!
descărcături —
noi degeaba!
eci, să te înduri
vită treaba?
ați pe fierul
năcar un pas,
n-a mai rămas
sub cerul,
rgise
n tăcut.
ntr-un ținut
l unor vise.

N. CREVEDIA

Horă în comuna Pipirig, regiunea Bacău

Vorbe din popor
și tîlcul lor

„Taler cu două fețe“

Pentru a caracteriza pe cineva care se dovedește fățarnic, poporul nostru a făurit o expresie minunată de grăitoare: taler cu două fețe. Totodată, această iscusită „vorbă“ oglindește un înalt principiu moral — trăsătură caracteristică a spiritului românesc: prețuirea adevărului, sinceritate, ținuta unui suflet deschis, cinstit. Cine umblă cu atitudine înșelătoare: una-gîndind și alta-arătînd, acela primește stigmatul tare al „vorbei“: taler cu două fețe.

Acesta fiind înțelesul expresiei, rămîne acum să încercăm a desluși cum a luat ea naștere. În limba noastră, de cuvîntul taler se leagă două sensuri principale; unul dintre acestea a dispărut o dată cu obiectul pe care termenul îl desemna: monedă veche românească; celălalt sens este destul de cunoscut pe o bună parte a teritoriului țării noastre, prin el înțelegîndu-se un anume vas (întins) de lut ars, de lemn sau de metal în care se pune mîncarea. Vasului acestuia, pe alocuri, i se mai zice blid.

Se naște, acum, întrebarea: de la care dintre cele două numiri — sau cele două obiecte — a pornit expresia aici discutată — de la talerul-monedă sau de la talerul-vas? Unele dicționare o înregistrează la cuvîntul cu sensul de monedă — ceea ce înseamnă că autorii lor au avut în vedere însușirea obiectului — aceea de a avea două fețe.

Alte dicționare trec expresia la al doilea termen, cel cu sensul de vas întins, care, tocmai fiindcă are — în mod normal — o singură față, a putut constitui rațiunea alcătuirii expresiei, aceasta redînd contrastul — nefiresc — al imaginii celei adevărate, corecte.

Inclinăm, de aceea, să împărtășim opinia celor care consideră că vorba taler cu două fețe porcede din caracteristica vasului de lut ars care are o singură față și care încă poartă, în unele regiuni ale țării, denumirea de taler.

Astfel a văzut lucrurile și iscusitul Anton Pann care, într-una din istorisirile incintătoare sale cărți Povestea vorbei — istorisire intitulată chiar Talerul cu două fețe — arată cum un „Oarecare meșterasă / A trimis un băiețuș, / Cu un taler rudăresc (făcut de rudar, n.n.) / Cu două fețe, prostesc / Ca să ia de la băcan / Icre roșii de un ban“, cum „Ii mai dete și alți doi / Să ia icre negre moi“, cum „Băiatul cam prosticel, / Cerînd icre de un fel, / Le-a pus pe taler aci / Și altele porunci“, cum „Bădănuț dacă i-a dat / — Unde le pui? / I-a ntrebat“, cum „El talerul întorcînd / Și icrele răsturnînd / — Pune-le aici, a zis / Ș-a mers d-unde l-a trimis“, apoi, cum „Acolo cînd s-a arătat, / Stăpînul său l-a întrebat: / — Celelalte unde sint? / Ori nu-nțelegi de cuvînt?“, cum „Copilul iar întorcînd / — Și iacătă-le, zicînd / Căzură ș-acele jos, / Nimica fiind din dos“ și, în sfîrșit, cum „Stăpînul său necăjit, / Indată l-a palmuit, / zicînd: / — Vezi minte să fii / Și păzește să nu fii / Cu două fețe și tu / C-ast taler ce te bătu!...“

De notat că în suita proverbelor și a zicalor despre viclenie din „Povestea vorbei“, laolaltă cu alte expresii, printre care se află: „În față una-ți vorbește / Și în dos alta-ți voiește“, figurează și: „Este taler cu două fețe“.

N. MIHĂESCU

Voivodina - grînarul Iugoslaviei

Situată în nord-estul Iugoslaviei, provincia autonomă Voivodina (cu o suprafață de 21 506 km.p. și o populație de 2 milioane locuitori) ocupă primul loc în producția de cereale a țării; de aici și denumirea de „grînarul“ Iugoslaviei.

În decursul timpurilor, pe teritoriul actual al provinciei s-au petrecut adînci transformări. Desigur, nu este vorba de schimbările ce au avut loc cu mai bine de un milion de ani în urmă, cînd Marea Panoniei s-a retras, lăsînd în urmă pămînturile fertile de astăzi, ci de alte prefaceri de dată mai recentă. Cînd, în 1945, Iugoslavia s-a eliberat de sub jugul fascist, Voivodina figura printre regiunile slab dezvoltate ale țării, lucru de altfel explicabil. Exploatarea nemiloasă, jaful și distrugerile cotropitorilor au lăsat răni adînci care păreau imposibil de vindeca. Principala preocupare a locuitorilor (75 la sută din populație) era agricultura, practică la fel de rudimentară ca și în alte regiuni asemănătoare. Sub pretextul că subsolul acestei provincii nu dispune de nici un fel de bogății, regimurile trecute n-au dezvoltat aproape de loc industria.

Tabloul actual al Voivodinei ne-a fost înfățișat de Djurița Iokici, președintele comitetului provincial al Uniunii Comunistilor, și de Ilija Raiacici, președintele Vecei executive provinciale. De la început, trebuie subliniat faptul că schimbările din Voivodina sînt mai mult calitative decît structurale. Economia provinciei continuă să aibă un caracter agrar (în produsul social global, agricultura participă cu ceva mai mult de 50 la sută). Pe cele un milion și jumătate hectare (reprezentînd 16 la sută din suprafața arabilă a țării) se cultivă griu, porumb, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, orz, ovăz, hamei etc. Restul suprafețelor sînt acoperite cu livezi de pomi fructiferi și viță de vie. În ce constau schimbările calitative?

Pînă la cel de-al doilea război mondial, mașinile agricole erau practic necunoscute pe ogoarele voivodine. În prezent, pămîntul este lucrat în cea mai mare parte cu tractoarele (17 000 în întreaga provincie), iar recoltatul se face cu combinele. An de an, crește cantitatea de îngrășăminte chimice, fapt care se oglindește în producțiile mereu mai mari obținute la hectar. Anul trecut, de exemplu, un record la producția de cereale, s-au obținut în medie 3 410 kg griu și aproape 5 000 kg porumb la hectar. Un rol însemnat la creșterea producției de cereale au avut oamenii de știință de la Institutul de cercetări din Novi Sad. Toamna trecută, hibridul de porumb local a dat pe parcelele însămîntate recolte mai mari decît cel american. Rezultate bune s-au obținut și în crearea de semințe de soi, mai productive, la griu și la sfeclă de zahăr.

Pe suprafețele irigate, producțiile obținute au fost de două ori mai mari decît pe cele neirigate. De aceea, se acordă o deosebită importanță lucrărilor de hidroameliorații. Asemenea lucrări au început încă din 1957 în cadrul sistemului de hidroameliorații Dunăre-Tisa-Dunăre, care prevede drenarea unei suprafețe de 760 000 ha și irigarea a 360 000 ha. Acest sistem, care va fi completat în 1972, prevede, de asemenea, înălțarea unor diguri menite să stăvilească furia apelor care nu o dată au provocat inundații catastrofale, precum și construirea unei vaste rețele de canale (12 000 km), din care o bună parte vor fi folosite și pentru navigație.

După cum ne-au arătat interlocutorii noștri, dezvoltarea industriei a ținut seama, în primul rînd, de caracterul economiei, de sursele de materii prime și de necesitățile locale. De aceea, o puternică dezvoltare a înregistrat industria prelucrătoare — alimentară, textilă și industria lemnului — reprezentate printr-o serie de întreprinderi la Novi Sad, Zrenianin, Pancevo, Sremska Mitrovița și alte localități. Pentru nevoile agriculturii, la Novi Sad și Sombor s-au construit întreprinderi de mașini agricole, iar la Subotića o fabrică de îngrășăminte chimice.

O altă ramură în plină dezvoltare a industriei este cea a petrolului și gazelor naturale. Exploatarea gazelor naturale a început în anul 1953 la Veliko Creda, iar cea a petrolului — în 1965, la Iermenovți. Ulterior s-au descoperit noi rezerve de petrol și gaze în diferite părți ale regiunii. Potrivit prevederilor planului pe termen mediu, în 1970 producția de petrol a Voivodinei va atinge un milion de tone, iar cea de gaze naturale — 500 milioane metri cubi.

Vizitînd Voivodina, mi-am amintit de versurile poetului Miroslav Antici, închinată acestor meleaguri:

„Astăzi, natală glie, tu nu mai ești desculță, Apus-a sărăcia în zdrențe și în plîns“

Într-adevăr, Voivodina s-a transformat radical. O dată cu dezvoltarea producției agricole și industriale, în pas cu mersul înainte al întregii țări, a crescut și nivelul de trai material și cultural al populației: sîrbi, croați, sloveni, macedonenii, muntenegrenii, ungurii, românii, ruții, slovaci etc. care trăiesc și muncesc laolaltă. Prin muncă unită, ei își înfăptuiesc aspirațiile spre o viață mai bună, fericită.

N. PLOPEANU

NEPOTII LUI HORIA

(Urmare din pag. 1)

ie și Feneșer. La noi așa-i obiceiul. Se vinde un litru Damenii-s primitori. Le-ai intrat în casă, te ospătează

o cană mare de sticlă și ne poștește sus, în odaie. Președintele ia o piine mare de casă, iar profesorul ne insorește, smulge din grădină cîteva fire de ceapă. Sînt îndemnat să beau, cînd de unul dintre insoțitorii naș, care urează: pentru pace, pentru bunăstare, și pentru copiii lui, pentru musafir, pentru președinte-popular. Cana s-a golit, dar gazda se duce în beci și ia plină. Imi dau seama că dacă vor începe din nou untru cooperativă, pentru nepoții lui Ionaș, pentru... mă spun că e timpul să plecăm, dar președintele prode-mină și mă duce într-o cămară. În niște vase sînt untură topită. Șunci mari atîrnă în cuie. Apoi vreo umate, (fiecare reprezentînd cîte o jumătate de porc) vechi de 2-3 ani. Cu un cuțit, taie o bucată mare de casă. Ionaș aduce încă o bărdacă plină. Mîninc cîteva mină, dar nu mai beau. Vizitez camerele, văd mobila pe dușumea și tablouri pe pereți. Imi stă pe limbă o te de o infra în cooperativă, Ionaș s-a numărat printre din sat, ori?...?

— Printre mijlocași, dar vedeți, altfel ne era traiul. Nu prea aveam straine nici în odăi, nici pe noi. Stringeam ban lingă ban, să cumpărăm pămînt. Acum, pămîntu-i de gratis! No, hai! — încheie el, umplindu-mi iarăși paharul.

Il rog să mă ierte că nu mai pot să beau, dar președintele intervine:

— Trebuie să bei așa e obiceiul. Dacă nu bei, îl jignim.

La început cred că președintele glumește, dar îndată observ că refuzul meu a făcut să dispară zimbetul de pe fața gospodarului. Îi fac pe plac. Dacă așa-i obiceiul, să-l respectăm. Ciocnim paharele și le golim pînă la fund. În sfîrșit, după ce-s deșertate încă vreo două-trei carafe, plecăm. Leșind pe poartă, Feneșer imi șoptește:

— Știi... Ionaș coboară din neamul lui Horia!

N-am verificat afirmația președintelui. Nu mă îndoiesc însă că mulți dintre străbunii lui Ion Mogoș, al lui Gligor — Ionaș, și ai altor țărani din Bucerdea au luptat sub conducerea țaranului erau din Albac.

Vizităm și gospodăria lui Nicolai Nistor și pe-ale altora. Atrage luarea aminte belșugul de merinde și de lucruri noi aflate în casele lor, dar mai ales mîndria cu care-ți vorbesc despre ele, despre viața lor nouă. Urmașii foștilor iobagi n-au uitat tradițiile bune moștenite de la strămoși, pe care le păstrează cu sfințenie. Totodată ei gîndesc într-un fel nou, pe măsura timpurilor pe care le trăiesc. Căci, precum s-a spus, la vremuri noi, oameni noi!

Evenimentele din Orientul Apropiat

În dimineața zilei de 5 iunie a.c. au început ostilitățile în Orientul Apropiat. Armatele izraeliene și cele ale țării arabe (R.A.U., Siria, Iordania etc.) sînt angajate în înverșunate lupte terestre și aeriene.

În fața acestei situații grave care amenință pacea lumii, guvernele din numeroase țări, printre care și guvernul patriei noastre cer cu insistență să se pună capăt ostilităților.

Apelul guvernului Republicii Socialiste România pentru încetarea ostilităților în Orientul Apropiat

În după-amiaza zilei de 5 iunie a.c., George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, a invitat la M.A.E. pe dl. Mohamed Fahmy Hamad, ambasadorul Republicii Arabe Unite la București, căruia, în numele guvernului Republicii Socialiste România, i-a făcut o comunicare exprimînd îngrijorarea poporului și guvernului român față de începerea ostilităților din Orientul Apropiat, între Republica Arabă Unită și Izrael.

Avînd în vedere pericolul pe care îl reprezintă continuarea războiului pentru pacea în Orientul Apropiat și pentru pacea lumii, guvernul Republicii Socialiste România adresează un apel guvernului Republicii Arabe Unite pentru încetarea imediată a ostilităților și ar saluta cu deosebită satisfacție soluționarea pe calea tratativelor a diferendelor, ajungerea la acorduri echitabile și raționale care să țină seama de drepturile legitime ale popoarelor interesate.

În aceeași zi, după-amiază George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, a invitat la M.A.E. pe ministrul Izraelului la București, Eliezer Doron, căruia i-a exprimat îngrijorarea poporului și guvernului român față de conflictul armat din Orientul Apropiat și i-a solicitat să comunice guvernului Izraelului, că, preocupat fiind de pericolul pe care îl reprezintă continuarea războiului pentru pacea în Orientul Apropiat și pentru pacea lumii, guvernul Republicii Socialiste România adresează un apel guvernului Izraelului pentru încetarea imediată a ostilităților, pentru soluționarea pe calea negocierilor a problemelor litigioase, cu respectarea drepturilor legitime ale popoarelor interesate.

Apeluri pentru încetarea ostilităților au mai fost făcute în Suedia, Italia, Elveția, Etiopia, Japonia etc.

CAIRO

Comandamentul suprem al forțelor armate ale R.A.U. a dat publicității marți, la orele 15 GMT, un comunicat în care se spune că forțele egiptene sînt angajate într-o luptă violentă cu inamicul pe teritoriul Republicii Arabe Unite. Forțele armate ale R.A.U., se arată în comunicat, „se mențin pe poziții, rezistînd vitejește atacurilor inamice în localitățile El Arish, Abou Egueila și El Qussaïma. Inamicul dispune de o forță aeriană importantă. Pierderile grele în avioane și tancuri pe care le-a suferit sînt compensate permanent de acela care îl susține. Intervenția aeriană masivă a Statelor Unite și a Marii Britanii în favoarea Izraelului a schimbat cursul bătăliei”, se spune în comunicat.

— MEN transmite un comunicat al Comandamentului suprem al forțelor armate ale R.A.U., în care se declară: „Statele Unite și Marea Britanie sînt asociate în agresiunea militară izraeliană în ceea ce privește operațiunile aeriene. Într-adevăr, s-a dovedit că un număr de portavioane americane și britanice vin în ajutorul Izraelului”. „În ceea ce privește frontul egiptean, avioanele americane și britanice au furnizat o acoperire aeriană Izraelului. În ceea ce privește frontul iordanian, aceste avioane au luat parte activă împotriva forțelor iordaniene fapt care a fost descoperit de stațiile radar iordaniene”.

TEL-AVIV

Șeful statului major al forțelor armate izraeliene, generalul Yitzhak Rabin, a făcut următoarea declarație în cursul nopții spre marți: „Forțele militare izraeliene au pătruns în partea nordică a Peninsulei Sinai. În sectorul central, unitățile izraeliene au ocupat Hadj el Hafir, Tarumul Basis și au pătruns în secțiile de apărare ale postului Unkatif. În sectorul sudic unitățile izraeliene au pătruns în pozițiile înaintate de la Kountila. Forțele aeriene izraeliene au dat lovituri grele forțelor egiptene, siriene, iordaniene și irakiene și dețin în prezent superioritatea aeriană în întreaga regiune”.

— Agenția France Presse, citînd un purtător de cuvînt al armatei izraeliene, a anunțat că trupe blindate din Izrael continuă înaintarea în peninsula Sinai. Purătorul de cuvînt a adăugat că în prezent luptele au loc la 150 kilometri de Canalul de Suez.

● Un comunicat al Ministerului Afacerilor Externe al R.A.U. anunță că această țară a rupt relațiile diplomatice cu Statele Unite, după ce s-a dovedit că forțele aeriene ale SUA și Marii Britanii, amplasate în Marea Mediterană și bazele militare din regiunile apropiate, au bombardat masiv teritoriul iordanian Re-

lațiile diplomatice cu Marea Britanie sînt întrerupte de mai multă vreme. (France Presse)

● Citînd posturile de radio Damasc și Alger, France Presse a anunțat că Siria a rupt relațiile cu SUA și Anglia, iar Algeria — cu SUA

● Într-un marți seara la New York, Consiliul de Securitate a adoptat în unanimitate o rezoluție care cheamă toate guvernele implicate în conflictul din Orientul Mijlociu, să ia de îndată toate măsurile pentru o încetare imediată a focului și pentru oprirea tuturor activităților militare. Rezoluția însărcinează pe secretarul general al O.N.U., U Thant, să țină la curent Consiliul de Securitate în legătură cu situația din regiunea Orientului Apropiat. Proiectul de rezoluție a fost elaborat după cum a anunțat președintele Consiliului de Securitate, Hans Tabor (Danemarca), în urma consultărilor ce au avut loc între diferitele delegații.

Gorunul lui Horea, de la Tebea, bătrîn de peste 800 de ani

ZICĂTORI ORIENTALE

Coborînd pe drumul pietruit domol,
Huruc mai tare carul gol.

Nu lesne va-nțelege călărețul
Ce anevoie merge biet drumetului.

Pepenele vestejît și supt
Teamă n-aibă c-o să fie rupt.

Ca să te faci mai bine înțeles,
E inima, nu gura mai de folos ades.

Cînd nu sînt păsări cîntătoare,
Și broasca e privighetoare.

Poate plînge-un an neogît
Cel ce de iubîtă-i despărțit.

Despărțit de-al patriei pămînt,
Plînge omul pînă la mormînt.

Prostul care se grăbește
Treaba n-o mai isprăvește.

Să treci drept om e lesne-n sat,
Mai greu — să fii cu-adevărat.

HRANĂ DIN PETROL

În numeroase țări, antibioticele, microelementele etc. se folosesc cu succes în hrana animalelor, pentru stimularea proceselor de creștere și reproducție.

Problemele legate de folosirea stimulatorilor în creșterea animalelor au constituit obiectul unei conferințe internaționale, ținute recent la Sofia, la care delegația română a prezentat comunicări privind utilizarea nămolului (Te-chirghiol, Nuntași) pentru stimularea creșterii și îngrășării porcinelor.

În prezent, pentru acoperirea deficitului în proteină în plan mondial, efortul cercetătorilor este îndreptat, pe lîngă ridicarea producției de nutrețuri proteice, spre găsirea unor noi surse de proteină. Asemenea surse importante s-au dovedit a fi drojdiile furajere, algele, distilatul de petrol etc.

Astfel, la Pecs a fost creată prima stație experimentală din R. P. Ungară pentru cultivarea algelor, folosite în hrana animalelor. S-a constatat că unele specii de alge conțin de două ori mai multă proteină pură decît finul de lucernă de cea mai bună calitate. În țara noastră, la Stațiunea experimentală Dobrogea s-au obținut rezultate bune în urma administrării algelor din Marea Neagră în hrana animalelor.

Se consideră de mare perspectivă lucrările unui grup de cercetători francezi de la Societatea franceză a petrolului, care au produs un concentrat proteino-vitaminic din distilatul de petrol. Se apreciază că din producția mondială de petrol se pot obține anual 20 milioane tone proteină, ceea ce reprezintă de 10 ori producția mondială de făină de pește. Preparatul se recomandă și pentru alimentația oamenilor.

În cursul anului 1965 colectivul nostru (ing. V. Teodoru, ing. I. Dinu și ing. M. Conrad) a produs și a experimentat un preparat biostimulator din petrol (denumit de noi PNB), obținut în laboratorul Petrochim Ploiești. În prezent, preparatul este produs pe scară industrială.

PNB a fost experimentat pe purcei sugari și tineret porcîn la Baza experimentală I.C.Z. Săftica și pe viței la C.A.P. Drăgănești-Vlașca. S-au utilizat în hrană doze de 1,5 mg/kg greutate la purcei și 3 mg/kg greutate la viței. La purceii tratați de la vîrsta de 24 zile pînă la 60 zile s-a obținut o creștere a greutății corporale mai mare cu 8 la sută față de purceii care nu au primit substanța, iar la purceii puși la îngrășat, după două luni de administrare a preparatului, greutatea medie a fost mai mare cu 12 la sută decît la lotul netratat. La viței, după două luni de la introducerea preparatului în hrană, lotul experimental a crescut în greutate cu 33,1 kg. pe cînd lotul care nu a primit substanța a avut un spor de 29,1 kg.

În cursul anului 1966, la G.A.S. Giurgiu s-au verificat în producție rezultatele din anul anterior, pe viței puși la îngrășat. După 100 zile de experiență, viței care au primit preparatul în alimentație au avut greutatea de 214,6 kg față de 163,7 kg la lotul martor, deci cu 50,9 kg mai mult.

Se apreciază că economia făcută în urma administrării preparatului este de 150—200 lei de fiecare vițel supus îngrășării.

Influența favorabilă pe care o are preparatul de origine petrolieră asupra organismului animal se datorește, se pare, faptului că în procesul formării petrolului se acumulează substanțe active, de stimulare, ca și în nămol.

Ing. V. TEODORU

Combinatul de pe Argeș

La Pitești gazele de petrol, metanul și alți compuși ce se extrag din petrol, se transformă de cităva vreme în negru de fum. Fără această pulbere întunecată nu s-ar putea concepe industria anvelopelor. Mai întâi a fost un studiu tehnico-economic, un proiect, o machetă concepută după ultimul cuvânt al tehnicii. Trecând la fapte, constructorii au transpus proiectele în labirintul de țevi de oțel și recipiente ce strălucesc azi în lumină, în construcțiile impunătoare unde pulsează gaze sub presiune și aburi fierbinți. Soluțiile adoptate au permis ca peste 80 la sută din instalațiile fabricii de negru de fum să fie amplasate în aer liber, fără clădiri, ceea ce, firește, reprezintă sub raport economic un avantaj considerabil. Dimensiunile sînt impresionante: o orgă uriașă, cu mii de țevi, pare acest colos industrial în țesutura căruia pot fi întâlnite numeroase „piese” de mii de tone greutate. Cantitatea de negru de fum ce se produce anual este de peste 18 500 tone, în timp ce calitatea produsului permite sporirea rezistenței de rulare a anvelopelor. Dar combinatul piteștean nu este reprezentat, în întregul său, doar de această uzină. Extinderea lui, realizată pe o bază materială

existentă (deci cu economii considerabile) se desfășoară în ritm susținut. Constructori și montatori din rândurile cărora fac parte specialiști cu înaltă calificare, „rodați” la școala Săvineștilor, a Borzeștilor, a Brazilor sau Chișcanilor, dau viață azi unei noi serii de proiecte. De astă dată e vorba de fabricile de polietilenă, olefine, acronitul și altele, destinate să producă substanțe chimice complexe necesare celor mai diferite ramuri industriale. Noile unități vor „beneficia” de o serie de anexe care deservesc fabrica de negru de fum — centrala termică, instalațiile de alimentare cu apă, clădirile auxiliare. Ele vor livra economiei țării importante cantități de materii prime pentru industria firelor și fibrelor sintetice, masele plastice, coloranților etc.

Desigur, astăzi, șantierul combinatului chimic de la Pitești este departe de a putea să sugereze în detaliu cum va arăta în final acest ansamblu industrial. Dar ritmul în care avansează lucrările indică faptul că nu va mai trece mult timp și ideile din proiecte vor deveni realități palpabile.

N. RĂDULESCU

Jucînd la LOZ IN PLIC puteți câștiga imediat premii în bani și obiecte. Se atribuie autoturisme: „Renault 10 Major”, „Moskvici 408”, „Wartburg 312/1”, „Fiat 850”, „Wartburg Lux”, „Wartburg-Standard”, „Trabant 601” și motociclete, televizoare, frigider, aparate de radio, aspiratoare, ceasornice, biciclete, mașini de cusut, aparate foto, picupuri și premii în bani de cîte 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei ș.a.

Oriunde vă aflați jucați la LOZ IN PLIC.

Reînnoiți-vă
abonamentele
la
revista

ALBINA

Săteni!

Valorificînd prin organele D.C.A. lînă, gogoși de mătase, pieci și păr de animale precum și deșeurile textile și de hîrtie, obțineți importante sume de bani care contribuie la sporirea venitului gospodăriei dv.

Oficiile D.C.A. și achizițorii lor vă oferă în schimb la prețuri avantajoase, vase emailate, fire de bumbac, țesături textile și alte produse strict necesare în gospodăria dv.

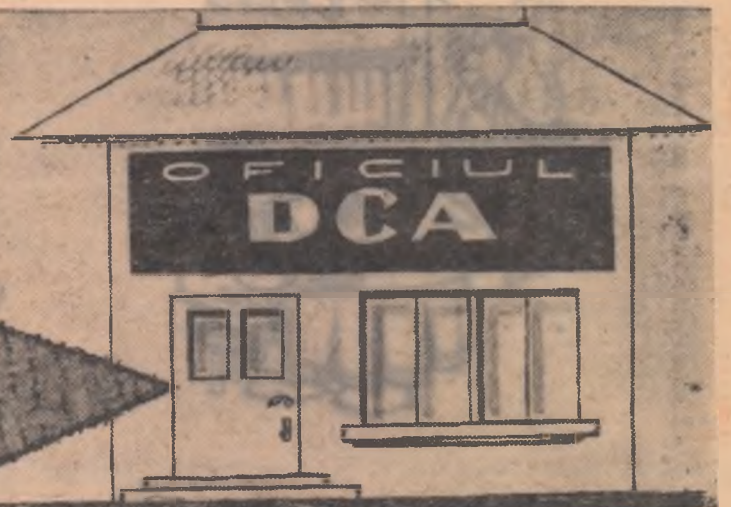

• viteză maximă: 55 km pe oră • consum benzină: circa 2 litri la 100 km. • încărcătură utilă: 2 persoane (145 kg).
PREȚ: 4 190 lei. NU este obligatorie purtarea căștii de protecție.
Se poate procura și CU PLATA ÎN RATE de la MAGAZINELE COOPERATIVELOR DE CONSUM.

cu încredere

magazinul de prezentare și desfacere „ANTILOPA” din șos. Ștefan cel Mare nr. 5 Bloc 6 Dinamo, al fabricii de încălțăminte „Progresul” București, care oferă clientului un bogat și variat sortiment de încălțăminte pentru femei și adolescente cu marca „FEMINA” de calitate superioară.

În magazin sînt expuse pentru vizionare și modelele ce urmează a se produce și contracta pentru trimestrul IV. 1967 și trimestrul I. 1968.

EXTRAORDINARA DESCOPERIRE DIN ANUL 3452

Am eu un prieten la Bistrița care se ține de invenții. Lui trebuie să-i mulțumească omenirea pentru niște descoperiri epocale. El a inventat acul cu gămălia la capătul opus, astenia și brigăzile artistice. Recent, mi-a trimis un bilețel prin porumbelul său electronic, rugându-mă să viu să-i experimentez ultima invenție. Așa are el încredere în mine. Tot eu i-am încercat și mașina de scris foiletoane.

De data asta e vorba de o mașină cu care se poate călători în timp. (Orice asemănare cu romanul „Mașina timpului” de H. G. Wells este cu totul întâmplătoare). M-am suit în mașină, am apăsat pe butonul anului 3452 și, fără nici-un șoc, am început să respir aerul viitorului. M-am plimbat prin Bistrița... Nu se schimbaseră prea multe. La Casa Argintarului unde a locuit Petru Rareș se continua restaurarea începută prin 1965, la bufetul din centru se servea tot „specialitatea casei”: delicioși cîrnăciori oltenesci și batalul de Dobrogea.

ÎN RAIONUL
BISTRITĂ

MOTIVE OBIECTIVE

Pe directorul căminului cultural din comuna Livezile îl cheamă Tomuța. Dacă l-ar fi chemat Napoleon alta ar fi fost situația. Ar fi putut să facă mai multe lucruri deodată. Dar așa a trebuit omul să se gîndească: „Ce e mai important? Planul de muncă sau activitatea?” Și a hotărît de comun acord cu sine însuși că trebuie să-și îndrepte atenția asupra activității.

De altfel i-ar fi și greu să alcătuiască planuri trimestriale sau măcar lunare intrucît multilaterală activitatea a căminului depinde numai de dînsul. Și totuși, în ciuda acestei dependențe și chiar în lipsa unui plan, căminul cultural a avut o activitate bogată. Mărturie stă și registrul de evidență zilnică unde sînt consemnate, în decurs de 30 de zile, nu mai puțin de 28 de manifestări: 16 spectacole cinematografice, 6 vizionări la televizor, 4 programe artistice, o informare, o conferință.

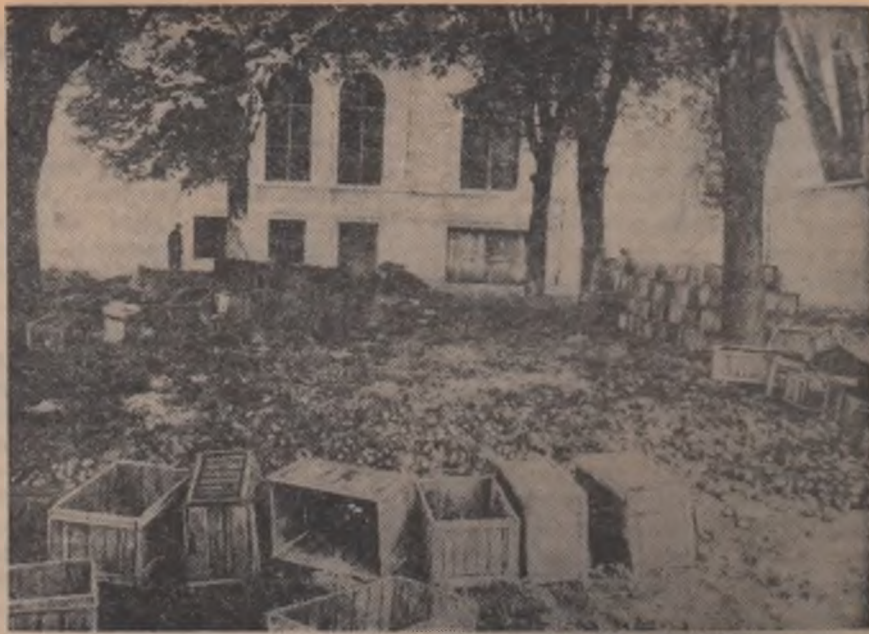
Deci, muncește omul? Muncește! Și cu toate acestea, cînd a venit cineva de la raion, l-a criticat. Că nu muncește după un plan, că filmele și vizionările la televi-

Primul lucru demn de secolul XXXV l-am observat în parc. Vegetația mi-a izbit în mod neașteptat simțurile și în special pe cel al mirosului. Liliacul mirosea a ceapă, zambilele a cartofi putrezi, iar trandafirii a hrean. Pe vremea mea acest amestec de mirosuri nu era apreciat. Dar gusturile evoluează. Cu cît mă apropiam de o clădire impunătoare aflată în vecinătate, mirosul devenea tot mai pătrunzător. Pe frontispiciu stătea scris: „Casa raională de cultură” și totuși mirosea a legumicultură. De ce? De unde? De la subsol. Am vizitat toate cele 30 de încăperi. Se aflau acolo peste 35 vagoane de material didactic necesar cercului de gospodărie. Poate nu reușește gospodina să curețe bine un cartof. Las' să aibă la îndemînă cîteva vagoane. Pe vremea mea, statul popular s-ar fi mulțumit să doteze casa de cultură cu un epidiascop sau cu un magnetofon, lăsînd mulțimea camerelor pentru repetiții sau activitate de club.

Dar poate că acest depozit nu e numai pentru cercul de gospodărie, poate că activitatea cultural-sportivă a îmbrăcat noi forme: verzele sînt folosite la fosta popicărie, ridichile în locul mingilor de ping-pong, iar în loc de „dansul inimioarelor” se obișnuiește dansul zarzavaturilor.

Nemaiputînd suporta mirosul, am ieșit iar la aer. Mi-am îndreptat pașii spre locul de unde pornisem: casa inventatorului. Acesta se afla în fața porții și îmi făcea semne de disperare.

— Iartă-mă că te-am făcut să te plimbi de pomană, mi-a spus el. Mașina nu a funcționat.

Pagină redactată de
VL. PANĂ și A. CROITORU

Desene de T. PALĂ

Post-scriptum ilustrat

Însă aparatul de fotografiat a funcționat și a surprins un aspect din curtea Casei de (legumi) cultură. Sub maldărul de cartofi se află fostul ring de dans. Zău!

DREPT LA TÎNTĂ

MIJLOACE DE COMUNICAȚIE

Publicăm mai jos numele cîtorva oameni rămași celebri pentru invențiile făcute în domeniul mijloacelor de comunicație:

- Morse a inventat în 1837 telegraful.
- Bell a inventat în 1876 telefonul.
- Marconi a inventat în 1896 telecomunicația fără fir.
- Eugenia Baba, directoarea

căminului cultural din Lechința, a descoperit în anul 1967 tabla ca mijloc de comunicare cu cadrele didactice. Ea le scria pe tablă, înainte ca aceștia să intre la ore, sarcinile ce le reveneau în calitate de activiști culturali. Probabil că Eugenia Baba, preocupată de studiile cu tabla, nu a aflat că între timp s-a inventat vorbirea.

D-ALĂ CONCURSULUI

TROMBON

Singura formație artistică cu care s-a prezentat căminul cultural din comuna Teaca la cel de-al VIII-lea Concurs a fost o fanfară improvizată. Pentru o comună de mărimea acesteia — dispunînd printre altele de numeroși intelectuali — o asemenea participare este cu totul nesatisfăcătoare. I-am recunoscut pe membrii fanfarei. Unui singur a rămas neidentificat — trombonistul.

S-A ALES PRAFUL

ZICALĂ

Comuna Archiud a fost reprezentată în concurs de o formație de copii. Buni și ăștia, dar cam puțin. O veche zicală spune (și fiecare s-o înțelege cum vrea): „Cine nu are bătrîni, să-și cumpere”.

AVIZ IMPORTANT

Anunțăm pe această cale că regulamentul Concursului al VIII-lea nu prevede participarea montajelor literare. Nu se fac nici un fel de excepții. Singura posibilitate este să faceți ca cei din Rusu Birgăului, adică să schimbați firma: în loc de montaj îi spuneți brigadă artistică. Poate se prinde!

Echipele artistice ale căminelor culturale din Stîlpeni, Brăteni, Comlod, Enciu, deși la concursurile anterioare au obținut rezultate satisfăcătoare, la actualul concurs n-au mai participat.

— De ce n-ați mai participat la concurs, că la alea anterioare ne-ați făcut praf?

— Păi și acum stăm bine cu praful!

